

Més de 27.000 catalans estan diagnosticats de Parkinson i reben un tractament específic

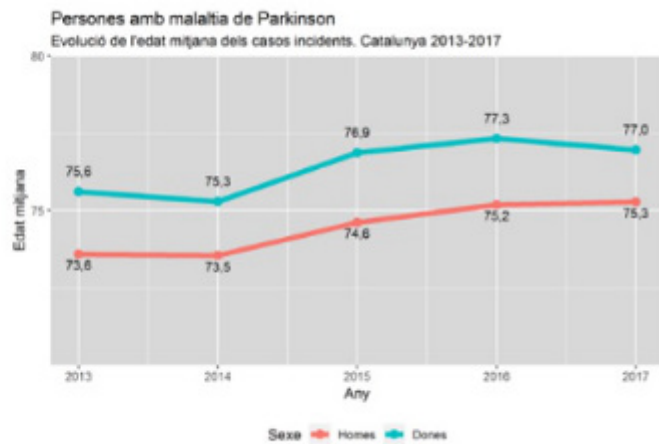
11/04/2019 - Generalitat

A Catalunya, l'any 2017 hi havia 27.195 persones amb un diagnòstic d'MP i amb tractament específic per aquesta malaltia. Malgrat que és una malaltia que afecta més els homes, aquests tenen una mortalitat més elevada i, per aquest motiu, hi ha un lleuger predomini de dones (51,3%) a la prevalença. Un 22,5% són MP produïdes per fàrmacs.

Vuit de cada deu persones amb MP tenen més de 70 anys.

Entre les persones diagnosticades d'MP l'any 2017, el percentatge d'homes és del 53,1%.

Els homes es diagnostiquen de mitjana dos anys més joves que les dones.

Font: MUSSCAT

El Servei Català de la Salut (CatSalut) analitza, en un nou número dels *Informes breus* la malaltia de Parkinson (MP) en les persones ateses pels serveis sanitaris públics catalans entre el 2013 i el 2017. En aquest estudi, s'avaluen les característiques demogràfiques d'aquestes persones, l'evolució de les taxes de prevalença, la incidència i mortalitat, la morbiditat, el nivell de renda, la utilització que fan dels recursos sanitaris i també la despesa sanitària. A Catalunya, l'any 2017 hi havia 27.195 persones amb un diagnòstic d'MP que estaven rebent tractament específic per aquesta malaltia. D'entre les persones diagnosticades el percentatge d'homes és del 53,1% i de mitjana als homes se'ls diagnostica la malaltia als 75 anys, dos anys abans que a les dones.

Pel que fa a les taxes específiques de la prevalença, aquestes mostren que hi ha poques persones de menys de 50 anys afectades, taxes que experimenten un increment amb l'edat. De fet, 8 de cada 10 persones amb malaltia de Parkinson tenen més de 70 anys. La taxa més elevada es troba en el grup d'entre 85 i 89 anys i és superior en els homes que en les dones. D'altra banda, el grup de 75 a 89 anys és el grup d'edat amb la taxa de diagnòstic més elevada, tant en homes com en dones.

Nivell de renda

Hi ha diferències en les taxes de prevalença en funció del nivell socioeconòmic i del sexe. L'informe indica que les taxes de prevalença augmenten a mesura que disminueix el nivell de renda. En les rendes més baixes, les dones tenen taxes d'MP més altes que els homes.

Més del 30% de les persones amb MP són pacients crònics complexos (PCC), tres vegades més que els que no tenen MP; i un 7% són malalts crònics avançats (MACA), el doble que els que no tenen MP. De les patologies estudiades, i en comparació amb les dones, els homes presenten una proporció més gran de diabetis, neoplàsies, malaltia pulmonar obstructiva crònica (MPOC), ictus, cardiopatia isquèmica i dependència a l'alcohol.

Per sexe no hi ha diferència en el percentatge de persones afectades per insuficiència renal crònica (IRC), psicosis atípiques, esquizofrènia i trastorn bipolar. La resta de patologies estudiades afecten més les dones (incontinència, demència, insuficiència cardíaca, artritis, asma i trastorns depressius).

L'any 2017, les persones amb malaltia de Parkinson van tenir una despesa un 71% superior a la despesa de la població equivalent sense MP. La despesa més important és la de farmàcia (43,1%), seguida de la despesa per hospitalització (22,5%). La despesa anual per càpita atribuïble a la malaltia de Parkinson és de 1.224 euros.

La malaltia de Parkinson

Demà, 11 d'abril, es commemora el Dia Mundial del Parkinson amb l'objectiu de donar a conèixer aquesta malaltia i sensibilitzar la societat respecte a les persones que la pateixen.

La malaltia de Parkinson és un trastorn degeneratiu del sistema nerviós central que té com a símptomes principals tremolor de repòs (a les mans, els braços, les cames i la mandíbula o el cap), rigidesa (engarrotament de les extremitats i el tronc), lentitud en els moviments i inestabilitat postural (deteriorament de l'equilibri).

La malaltia de Parkinson és, alhora, crònica, progressiva i multisistèmica: els símptomes empitjoren amb el temps. A mesura que es tornen més pronunciats, els pacients poden tenir dificultat per caminar, parlar o fer tasques senzilles.

En les etapes tardanes, freqüentment poden aparèixer complicacions com fluctuacions motores i no motores, discinèsies (trastorn dels moviments voluntaris o aparició de moviments anormals involuntaris), trastorns cognitius i de la conducta, i també ofecs, pneumònia i caigudes que poden portar fins i tot a la mort. L'evolució dels símptomes és molt variable: poden tenir una durada de vint anys o més, tot i que en algunes persones evoluciona més ràpidament.